

Oplossing Een Kunstig Sprookje – opdracht 1

In het geel vind je de verstopte namen van de kunstenaars

Er was eens een koning, Ko **Willem de Koning**, in een klein dorpje in Zuid-Frankrijk.

Ko had twee dochters, **Dumas** en **Kusama**. Ze leefden een prachtig leven in het dorp, het volk hield van ze en iedereen was gelukkig. Maar in het donkere bos leefde een heks genaamd **Della Francesca**. Della was verbannen naar het bos door Ko omdat het orakel van **Dali** had voorspeld dat Della de troon over zou nemen zodra de dochters achttien werden. Della broedde in het bos op een plan en op de zestiende verjaardag van **Dumas** en **Kusama** sprak Della een vloek over de dochters uit. Als de dochters het bos in zouden lopen zouden ze voor eeuwig verdwalen. De enige manier om die vloek op te heffen was door de onbreekbare **steen** van de koning te laten vernietigen bij een ver meer door te vragen naar de zwarte ree, le **renoir**.

Op een dag liepen de dochters nietsvermoedend het bos in. Toen het etenstijd was en ze nog steeds niet terug waren begon Ko zich zorgen te maken. Er werd een zoektocht opgezet maar tevergeefs, de dochters werden niet gevonden. Dagen gingen voorbij, weken, maanden.

Iedereen zuchtte en wachtte tevergeefs, 'Oh wat rot Ko!' Jaren gingen voorbij en elk jaar organiseerde de koning "**de la tour**" om le **renoir** te zoeken maar het mocht niet baten. Totdat twee matties zich aanmelden voor **de la tour**, Michel en Angelo. Ze waren overal bekend doordat ze als nomaden het hele land doortrokken op hun fiets met acht wielen. Ze hadden gehoord van ko de koning en waren meteen naar het dorp gefietst om de **steen** op te halen en de koning te helpen. En zo geschiedde. Op hun malle fiets trokken ze het hele land door. Totdat ze langs een klein huis van **klee** fietsten, waar ze zagen dat iemand het hok niet had dicht gedaan waardoor er een grote hond met de naam **Honthorst** was ontsnapt. Ze reden er maar net langs.

Angelo was hier zo druk mee bezig om dat hij niet zag dat het kleine huis van Klee in brand stond, maar Michel wel en die riep, Rem, brand, Rem Brand!

Toen ze stopte zagen ze opeens een Vlaming met een beugel bij het huis staan. De Vlaming schreeuwde “mijn magische spiegel, mijn Miro van eik zit vast in Ma grit”. Het hele grit van het dak was kapot en het huis stond op instorten maar Angelo, die heel vaak klimt in zijn vrije tijd, klom zonder nadenken op het dak en zag achter het vuur de spiegel van de vlaming. Hij sprong door het vuur en opeens stond hij niet meer op het dak maar in een veld naast iets wat leek op een kaulo groot kalf. In de verte zag hij een meer en hij dacht “Da Vinci” nog aan toe, dat is geen kalf, dat is le renoir, de zwarte ree!”. Hij legde de steen op de grond en le renoir trapte 2 keer op de steen. “Kandinsky Kandinsky!”, galmde het over het hele veld. De steen brak. Zodra de steen brak stond Angelo weer naast Michel met de kapotte steen in zijn hand. Angelo zette het, zonder iets te zeggen, op een lopen. Michel riep nog waar hol je heen, maar Angelo was al in de verte verdwenen.

Ze werden met een overweldigend applaus onthaald, de dochters van de koning waren terug uit het bos. Het was gelukt! De vloek was opgeheven. Ko de Koning benoemde Michel en Angelo tot ereburgers en beloofde hun dat ze altijd welkom waren in het paleis. Hij gaf ze als cadeau een berg aan schilderijen van al zijn lievelingskunstenaars. Het hele dorp was zo gelukkig dat ze een heel jaar feest vierden. Ze leefden nog lang en gelukkig.